

Fargefanten og Kjærlighetens Luftige Seilas

Det finnes dager i Fargeland som er så fulle av farger at det nesten gjør vondt i øynene, og så finnes det dager som er så fulle av nerver at det kjennes ut som man har svelget en hel sekk med sprettballer. For Fargefanten var denne lørdagen definitivt det siste.

Han sto foran speilet i gangen sitt i det oransje huset. Han hadde gredd pelsen tre ganger, rettet på det grønne skjerfet fem ganger, og pusset den runde F-medaljongen til den var så blank at han kunne se sitt eget skrekkslagne ansikt i den.

Han skulle på date. Med Rosaluna.

Bare tanken på navnet hennes fikk hjertet hans til å slå kollbøtte. Hun var den vakreste blandingen av kanin og elefant han noensinne hadde sett, med rosa pels og en latter som hørtes ut som små sølvbjeller. Men det var ikke bare forelskelsen som gjorde ham svett i potene i dag. Det var *hvor* daten skulle finne sted.

Det hele hadde startet forrige uke, over en dobbel kule med regnbue-is på torget. De hadde sittet på en benk, og solen hadde skint, og Fargefanten hadde følt seg modigere enn en løve. «Vet du hva jeg alltid har drømt om?» hadde Rosaluna sagt, mens hun slikket litt smeltet is av den søte snabelen sin. «Å se Fargeland ovenfra. I en luftballong.»

I det øyeblikket hadde en sverm av sommerfugler tatt helt overhånd i Fargefantens mage. Han hadde sett inn i de store, brune øynene hennes og mistet helt evnen til å tenke rasjonelt. «Det... det høres jo kjempegøy ut,» hadde han hørt seg selv si, med en stemme som var mistenkelig lys.

Han hadde løyet så det rant av ham. Fargefantens syntes nemlig at alt som var høyere enn en kjøkkenstol var livsfarlig. Han hadde en høydeskrekk så monumental at han ble svimmel av å stå på tykke gulvtepper. Men han kunne jo ikke si nei til Rosaluna. Ikke når hun så på ham på den måten.

Så nå sto han her. Klar for sitt livs største utfordring.

Ørnen med Gullnebbet

De møttes på den store sletten like utenfor byen, der gresset alltid var litt grønnere enn alle andre steder. Der sto den. Luftballongen.

Den var enorm. Selve ballongen var et lappeteppe av alle Fargelands farger – rødt, blått, gult, grønt, lilla – sydd sammen i et mønster som fikk det til å se ut som en gigantisk, svevende dropspose. Under den hang en flettet kurv som Fargefantens syntes så faretruende liten ut.

Ved siden av kurven sto piloten. Det var Ørnen Gulnebb. Han var en legende i Fargeland. Med sitt skinnende gyldne nebb og et blick som kunne se en maur på en kilometers avstand, var han den ubestridte kongen av luftrommet. Han hadde flydd turister og

innbyggere over hver eneste krok av landet i årevis, og det ble sagt at han kunne navigere i blinde bare ved å føle vindretningen på fjærene.

Gulnebb nikket stoisk da de nærmet seg. Han var en ørn av få ord. «God dag,» sa Gulnebb med sin dype, rolige røst. «Været er optimalt. Svak bris fra vest. Perfekt for romantikk og panoramautsikt.»

Rosaluna hoppet nesten av glede. Hun hadde på seg en lyseblå kjole som matchet himmelen. «Å, Fargefanten, se så stor den er! Dette blir magisk!»

Fargefanten prøvde å smile, men det så mest ut som en grimase. Medaljongen rundt halsen hans begynte å riste. Det var en svak, dirrende lyd – *tikk-tikk-tikk* – som avslørte hvor redde knærne hans var.

«Ja... magisk,» pep han.

Å komme seg opp i kurven var en prøvelse. Det var ingen dør, så man måtte klatre over kanten. Rosaluna spratt lett og elegant oppi. Fargefanten måtte ha to forsøk, og til slutt måtte Gulnebb ta tak i bakkelen av snekkerbuksa hans med en kraftig klo og vippe ham over kanten.

«Hold dere fast,» sa Gulnebb og dro i en spak.

HVISSSI-FOOOSH!

En enorm flamme skjøt opp i ballongen over dem. Varmen slo ned i kurven, og Fargefanten grep tak i kanten med hvitnede knoker. Han klemte øynene så hardt igjen at det gjorde vondt. Han kjente et rykk, og så den umiskjennelige følelsen av at magen ble igjen på bakken mens resten av kroppen forlot den.

Verden der nede

De steg. Og steg. Og steg.

«Wow!» utbrøt Rosaluna. «Fargefanten, du må se! Det er helt utrolig!»

«Jeg tror jeg har det fint her nede på bunnen av kurven, takk,» mumlet Fargefanten, som nå satt på huk og studerte flettemønsteret i gulvet veldig nøye.

Han kjente en myk hånd (eller pote-snabel-hånd) på skulderen sin. «Det går bra,» sa Rosaluna mykt. «Jeg holder deg. Bare se på horisonten, ikke rett ned. Det hjelper, jeg lover.»

Hennes berøring var beroligende. Sommerfuglene i magen begynte å roe seg litt ned, eller i det minste fly i formasjon. Han trakk pusten dypt, reiste seg sakte opp på skjelvende bein, og åpnet det ene øyet på gløtt.

Han gispet.

Det var ikke skummelt. Det var... overveldende.

Under dem lå Fargeland som et levende kart. Han hadde aldri sett hjemmet sitt på denne måten før. Husene så ut som små legoklosser strødd utover et grønt teppe. Elven som rant gjennom byen var et glitrende blått bånd. Han kunne se torget hvor de hadde spist is, nå bare en liten flekk.

«Ser du det oransje taket der borte?» spurte Rosaluna og pekte. Fargefantens myste. «Er det... er det huset mitt?» «Det er det,» smilte hun. «Det ser så koselig ut herfra.»

Frykten begynte sakte å erstattes av undring. Det var stille der oppe, bortsett fra de sporadiske *FOOSH*-lydene fra brenneren til Gulnebb. Luften var klar og kjølig.

Gulnebb styrte dem med stødig hånd (eller vinge). Han pekte ut landemerker med sin dype røst. «Til venstre ser dere Sukkertøyskogen. Legg merke til hvordan trærne skifter farge fra rosa til mintgrønt i den nordlige enden.»

De seilte videre, høyere og høyere. Snart så de noe reise seg i det fjerne. Det mektige fjellet Kraft. Dets taggete tinder stakk opp mot himmelen, og på toppen lå det snø, selv om det var sommer nede i byen.

«Hvis dere ser nøye etter ved foten av fjellet,» sa Gulnebb og justerte litt på pilotbrillene sine, «så kan dere se Julenissens sommer-residens og verksted.»

Fargefantens lente seg forsiktig over kanten – han glemte nesten å være redd. Langt der nede kunne han se små, røde og grønne prikker som pilte rundt en stor tømmerbygning.

«Det er alvene!» ropte Fargefantens begeistret. «De jobber allerede med julegavene! Jeg lurte på om de lager den nye malekosten jeg har ønsket meg.»

Rosaluna lo den trillende latteren sin igjen. Hun sto tett inntil ham nå, skulder mot skulder, og så utover det storslåtte landskapet.

Øyeblikket over skyene

Solen begynte å synke lavere på himmelen. Lyset forandret seg fra klart dagslys til et varmt, gyllent skjær som fikk hele verden til å gløde. Skyene rundt dem ble farget i rosa, oransje og lilla – akkurat som om noen hadde sølt Fargefantens favorittmaling utover himmelen.

Gulnebb, som var en ørn med forståelse for situasjoner, hostet diskret og snudde ryggen til dem for å "sjekke drivstoffmåleren" veldig nøye.

Det ble stille i kurven. Fargefantens så på Rosaluna. Lyset fra solnedgangen fikk den rosa pelsen hennes til å skinte, og øynene hennes var varme og glade. Han kjente at medaljongen sluttet å riste. Han var tusen meter over bakken, i en kurv av flettede pinner, men han hadde aldri følt seg tryggere.

«Fargefanten?» sa Rosaluna mykt.

«Ja, Rosaluna?»

«Jeg vet at du er redd for høyder,» sa hun. Hun snudde seg mot ham. «Jeg så hvordan medaljongen din ristet da vi skulle dra.»

Fargefanten rødmet. Han trodde han hadde vært så god til å skjule det. «Eh... heh... jo, kanskje litt. Jeg er mer en 'begge-beina-på-jorda'-type.»

Rosaluna smilte, et smil som gikk rett i hjertet på ham. «Men du ble med likevel. Fordi jeg hadde lyst. Det er det modigste noen har gjort for meg noen gang.»

Fargefanten kjente at brystet svulmet av stolthet. Han var modig! Han var en luftfarer!

Han skulle til å si noe kjekt, noe om at det ikke var så farlig, da Rosaluna lente seg frem. Snabelen hennes rørte så vidt ved kinnet hans, og så ga hun ham et mykt, raskt kyss rett på den runde, røde nesen.

Fargefanten frøs til is. Ikke av skrekk, men av ren, skjær lykke. Det kriblet fra tuppen av ørene og helt ned i de hårete tærne. Verden snurret litt rundt, men denne gangen var det på en god måte.

«Takk for turen,» hvisket Rosaluna.

Resten av turen husket ikke Fargefantens så mye av. Han svevde, bokstavelig talt, på en sky. Gulnebb tok dem trygt ned igjen på sletten mens mørket falt på. Da kurven traff bakken med et lite bump, var det nesten litt skuffende.

Fargefantens hjalp Rosaluna ut av kurven (han følte seg veldig galant). Han takket Gulnebb for turen, og ørnen ga dem et sjeldent, lite nikk. «En fornøyelse. Dere var utmerkede passasjerer. Spesielt du, Fargefantens, som fant dine vinger i dag.»

De gikk hånd i hånd (eller pote i pote) tilbake mot byen under stjernene.

«Det var fantastisk,» sa Rosaluna. «Neste gang kan vi kanskje gjøre noe du har lyst til? Noe som er litt nærmere bakken?»

Fargefantens så på henne og smilte bredere enn han noen gang hadde gjort. «Gjerne det. Men vet du hva? Jeg tror faktisk jeg begynner å like høyder litt.»

Rødt, gult og litt magi – nå er Fargefantens historie forbi

© **Fargeland.no** Denne historien er utarbeidet og eies av Fargeland.

Idé av Henrik Jagland Sæterdal. Kopiering eller videresalg er ikke tillatt uten avtale.

Last ned flere historier på www.fargeland.no